

λιμάνι πού θά πηγαίνει σ' αὐτό ν' ἀράξει καί νά φυλάγεται ἀπό τίς φουρτούνες τίς μεγάλες τῆς ζωῆς, καί τὰ μεσάνυχτα, σά γύρισε σπίτι, δὲ βιάστηκε, παρά ξύπνησε τὴν Ἀλίκη, νάν τῆς πεῖ τὴ χαρμόσυνη τὴν εἴδησι:

— Ἄν τὸ θρεῖς μὲ ποιὰ ἔραγα ἀπόψε! τῆς εἶπε χαμογελώντας.

— Μὲ καμιὰ προκομμένη!.. Τὸ ξέρω...

— Μπα! Ἐραγα μὲ τὴ Λίνα, μὲ τὴν κόρη τῆς δασκάλως σου, τῆς Μαρτινούλας!.. Γιὰ φαντάσου!..

— Δὲ λὲς καλύτερα μὲ τὴν κόρη τῆς ἐρωμένης σου!..

— Ἀί, καημένη καί σύ! Σοῦ δηγήθηκα κάτι παιδιάστικα πράματα καί σὺ ἀμέσως δημιούργησε; καί ἐρωμένες; Ἐβραῖς, εἶναι λαμπρὸ κορίτσι ἡ Λίνα...

— Παντρεμένη;

— Ναί, μὰ ἔπως λέγαμε τίς προάλλες πῶς θάτανε καλὸ νὰ παντρευόμαστε καί μεῖς!.. Ζεῖ μ' ἓνα φίλο μου, δικηγόρου καί δημοσιογράφου, τὸν Πέτρο Σπαθίδη, ἔχουν κάνει μάλιστα καί ἓνα ἀγοράκι καί θὰν τοὺς τὸ βαφτίσουμε μεῖς!..

— Νὰν τοὺς τὸ βαφτίσεις ἐσύ! Ἐγὼ σὲ σπίτικα τέτιχ δὲν μπαίνω μέσα, ξέρε το!

Κ' ἔκοψε τὴν κουβέντα καί γύρισε κατὰ τὸν τοῖχο νὰ ξακολουθήσει τὸν ὕπνο τῆς.

Ὁ Παῦλος πικράθηκε πολὺ. Τόσο μακριὰ ἀκόμα νὰ εἰσκόουνται ἔ ἓνα; ἀπὸ τὸν ἄλλον; Κ' ἔπεσε κι αὐτὸς νὰ κοιμηθεῖ, ἀφοῦ μουρμούρισε μὲς ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Δὲν εἶναι καί μεγάλη ἡ ζημιὰ! Ἄ δὲν μπαίνεις ἐσύ, θὰ μποῦνε τὰ κορίτσια μου μιὰ μέρα, καί γλιγορα μάλιστα, σὲ τέτιχ σπίτικα τιμημένα!

4.

Στῆς Λίνας τὸ σπίτι ἀρχίνησε νὰ πηγαίνει συχνά, πολὺ συχνά. Σὰ δὲν εἶχε δουλιὰ, ἀκόμα καί σὰν εἶχε καμιὰ μεγάλη στενοχώρη, στὸ ἕρεμο αὐτὸ σπιτάκι πήγαινε καί κούρνιαζε. Τὸν τραβοῦσε πολὺ ἡ γλυκομίλητη γυνίκα, μὰ στὴ συντροφιά τῆς δὲν εὑρισκε μόνο τὴ γλύκα καί τὴν καλοσύνη, εὑρισκε καί τὸ νοῦ τὸ στοχαστικὸ καί τὴν κουβέντα τῆ σοφί, καί τὴ μετρημένη, γιατί μελετοῦσε ἡ Λίνα, μελετοῦσε πολὺ καί σιγὰ σιγὰ τοῦ τὸ ξεμυστερεύτηκε πῶς γράφει κιόλας.

— Οὔτε ὁ Πέτρος δὲν τὸ ξέρει ἀκόμα, καί τὸ πρωτομαθαίνει ἐσύ. Δὲν ξέρω γιατί, μὰ σὲ σὲνα ξεθαρεῖ οὐμμι σὰν τὸ παιδί μπρὸς στὸν πατέρα του. Δὲν ντρέπομαι σὲ σὲνα νὰ μπιστευτῶ ἀκόμα καί τίς ἀνοησίες μου. Σὰν πατέρας, θὰ μοῦ τίς συχωρέσεις...

Καί τοῦ διάβασε κάτι τραγουδάκια τῆς πού δὲν εἶχανε μόνο τὸ ἀστῆμα μὰ στολιζόντουσαν καί μὲ τέχνη περίσσια. Ὁ Παῦλος κατασυγκινηθῆκε καί τὴν ἔβαλε καί τοῦ τὰ ξαναδιάβασε.

— Γιὰ τὸν Πέτρο εἶναι ἔλ' αὐτὰ γραμμένα! τοῦ εἶπε. Ἄπο τὴν ἀγάπη του βγήκαν καί στὴν ἀγάπη του γυρίζουνα...

— Μὰ τὸν ἀγαπᾷ τόσο; τῆ ρώτησε.

— Τονὲ λατρεῖω! τοῦπε μὲ πεποίθησε.

— Τότε, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, γιατί δὲν παντρευόμαστε; Καί σὰ νὰ μετάνιωσε γιὰ τὴν ἀδιάκριτη ἐρώτησι, πρόστασε:

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΣ ΚΡΑΖ' Η ΕΛΛΑΔΑ, ΑΡΡΕΝΩΠΑ

ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΜΑΝΤΗΛΙ—

—... Πιαστήγε, Λεβεντάντρες μου,
Μέσ' τὸ χορό!
Εὐφραίνονται τὰ μάτια μου,
Νὰ σᾶς θωροῦ!

Τὴ λαμπροὴν ἐξώσηκα,
Φλόγα ποδιά,
Κ' εἶμαι μαζί σας ἄφροστι, —
Παιδιά, — Παιδιά!

... Πιασθῆτε, Λεβεντάντρες μου,
Μέσ' τὸ χορό!
Παίρνω ὅλα τὰ περιόντια μου,
Καί τὰ φοροῦ!

Καί βγάνω τὰ ἔραμα κάλλη μου
Καί τὰ σκοροῦ...

— Πιασθῆτε, Λεβεντάντρες μου,
Μέσ' τὸ χορό!

... Πιασθῆτε, Λεβεντάντρες μου,
Ὅλοι μαζί!
Πέστε το νὰν τ' ἀκούσουνε,
— ἡ Ἑλλάδα ξη!

(Ἐτσι πού βοῦν τὰ στήθεια σας,
Βαρειά, γοερά,
Μήτ' ὁ ἀραχλὸς ὁ θάνατος,
Δὲν τὰ νικά!...)

... Πιασθῆτε, Λεβεντάντρες μου,
Μέσ' τὸ χορό!
— Εὐφραίνονται τὰ μάτια μου,
Νὰ σᾶς κυττῶ!

Κι' ἀνίσως τώρα ἴσασι
Πέντ', ἔξη, ἑννιά,
Μ' αὐριο, γλυκιά, θὰ φλέγεται,
Ὅλ' ἡ Ἑννιά!

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗΣ